

T.C.
YARGITAY
ONDÖRDÜNCÜ CEZA DAİRESİ

Esas : 2013/3837
Karar : 2014/8337
Tarih : 18.06.2014

Mahalli mahkemece verilen hükümler temyiz edilmekle dosya incelendi;

Mahkemece sanık A.. T..'ın yokluğunda verilen hükmün beyan edilen adrese tebliğe çıkartılmasının ardından, adreste bulunmadığı gerekçesiyle tebligatın 7201 sayılı Tebligat Kanununun 21. maddesi uyarınca muhtarlığa verilmesinden sonra iki nolu haber kağıdının adrese yapıştirılmasının yanısıra haber verilen komşunun ad soyadı ile imzasının da alınması gerekirken, sadece komşunun isminin yazılıp imzasının alınmaması ve komşunun imzadan imtina ettiğine dair şerhte düşülmemesi karşısında, tebligatın usulsüz yapıldığı nazara alınarak anılan karardan sonradan haberdar olduğunu beyanla 06.12.2012 tarihli temyiz dilekçesi veren A.. T..'ın temyiz istemi süresinde kabul edilerek yapılan incelemede gereği düşünöldü:

Suç tarihinden önce sanıklardan A.. İ..'ın oğlu, E..'un ise kardeşi olan O.. İ..'nin adam öldürme suçundan Malatya 2. Ağır Ceza Mahkemesinin 2009/19 Esas sayılı dosyasında yapılan yargılamasında, tanık sıfatıyla ifade veren mağdurun beyanını değiştirmesini isteyen sanıklardan Erol, A.. T.. ile Ferhat'ın olay günü evine giden mağdurun yanına araçla gelmelerinin ardından onu zorla araca bindirip kaçırdıkları ve ıssız bir yere götürüp, zorla alıkoydukları mağdura mahkemeye tekrar başvurup ifadesini değiştirmesini, aksi takdirde kendisiyle ailesini öldüreceklerini söyleyip tehdit ettikleri, daha sonra kendilerine olumsuz yanıt veren mağduru döverek basit tıbbi müdahaleyle giderilebilir şekilde yaraladıkları, mağdurun istenileni yapacağını bildirmesi üzerine Erol'un cep telefonundan arayıp bilgi verdiği, A.. İ..'ın talimatı gereğince diğer sanıklarla beraber mağduru araca bindirip A.. İ..'ın işyerine götürmesinin ardından burada A.. İ..'ın da zorla alıkonulmaya devam edilen mağdura ifadesini değiştirmesi yönünde baskı yapmasından sonra mağdurun telefonla görüşmesine izin verdiği ve telefonla aranan tanık Şahin'le yapılan görüşme sonrası serbest bırakılan mağdurun babası müştekiyle birlikte şikâyetçi olduğu tüm dosya içeriğinden anlaşıldığından, sanıkların eylemlerinde suç tarihi itibarıyla 5237 sayılı TCK.nın 277/1. maddesinde düzenlenen yargı görevi yapanı etkileme suçunun kanuni unsurlarının oluşmadığı, bu suçun mağdurunun yargı görevi yapan kişi olmasına mukabil anılan olayda mağdurun bu sığata haiz olmadığı, her ne kadar TCK.nın 277/1. maddesinde 02.07.2012 günlü, 6352 sayılı Kanunla yapılan değişiklikle yargı görevi yapanın yanısıra bilirkişi ile tanığın etkilenmesine teşebbüs edilmesi de suç olarak kabul edilmiş ise de, 09.06.2009 tarihli değişikliğin aleyhe bulunması karşısında, mevcut haliyle sanıkların eylemlerinin anılan değişiklikten önce yürürlükte bulunan düzenlemeye göre kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçunu oluşturup, iddianame ile sanıklar haklarında ayrıca tehdit suçundan açılan davaya konu sözlerin ise kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçunun unsuru içerisinde kaldığı gözetilerek, sanıkların kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçundan eylemlerine uyan TCK.nın 109/2-3b. maddesi gereğince cezalandırılmalarına ve yargı görevi yapanı etkileme suçundan ise unsur yokluğu nedeniyle beraatlerine karar verilmesi gerekirken, suç vasfının tayininde yanılığa düşölerek sanıkların eylemlerinin bütün halinde yargı görevi yapanı etkileme suçunu oluşturduğundan bahisle TCK.nın 277/1. maddesi uyarınca mahkûmiyetlerine hükmedilmesi,

Sanıklar haklarında hapis cezasına mahkûmiyetin kanuni sonucu olarak 5237 sayılı TCK.nın 53/1. maddesi uygulanırken aynı maddenin 3. fıkrası gözetilmeksizin 53/1-c madde ve bendinde sayılan velâyet hakkı, vesayet veya kayımlığa ait bir hizmette bulunmaktan yoksunluğun sadece kendi altsoyu yönünden koşullu saliverilme tarihine kadar süreceği, altsoyu haricindekiler içinse bu bent ile 53/1. maddenin diğer bentlerinde sayılan hak yoksunluklarının hapis cezasının infazı tamamlanıncaya kadar devam edeceği

gözetilmeden yazılı şekilde karar verilmesi,

Kanuna aykırı, sanıklar A.. İ., F., A.. T.. ile sanık Erol müdafinin temyiz itirazları bu bakımdan yerinde görüldüğünden, hükümlerin 5320 sayılı Kanununun 8/1. maddesi gözetilerek CMUK.nın 321. maddesi uyarınca BOZULMASINA, 18.06.2014 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.